

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	1Cdo/182/2022
Identifikačné číslo spisu:	8515203424
Dátum vydania rozhodnutia:	20.03.2024
Meno a priezvisko:	Mgr. Peter Melicher
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2024:8515203424.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu: D. P., narodený XX. U. XXXX, bytom XXXX O., L. J. XX, P.Á. H., zastúpený advokátkou JUDr. Zuzanou Kolárikovou so sídlom v Košiciach, Stará Prešovská 10, proti žalovanému: F. Š., narodený XX. U. XXXX, bytom v X. L., Š. XXXX/XX, zastúpený PUCHALLA, SLÁVIK & partners s.r.o., so sídlom v Košiciach, Thurzova 7, IČO: 36 860 930, o neplatnosť právneho úkonu a o vzájomnej žalobe žalovaného, vedenom na Okresnom súde Stará Ľubovňa pod sp. zn. 2C/125/2015, o dovolaní žalobcu proti výroku I. rozsudku Krajského súdu v Prešove z 28. októbra 2021 č. k. 22Co/38/2020-401, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalovaný má nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Stará Ľubovňa (ďalej aj „súd prvej inštancie“) rozsudkom rozhodol tak, že výrokom I. zamietol žalobu o určenie, že Dohoda o ukončení Zmluvy o spolupráci Čz: MuSu-1628, uzatvorenej dňa 13. júla 2013, ktorú podpísali účastníci tejto dohody, žalobca dňa 19. marca 2013 a žalovaný dňa 13. marca 2013, je neplatná. Výrokom II. zaviazal žalobcu, že je povinný zaplatiť žalovanému sumu 40.000 eur, úrok z omeškania vo výške 9,5 % ročne zo sumy 40.000 eur od 1. augusta 2013 do zaplatenia a paušálnu náhradu nákladov spojených s uplatnením pohľadávky v sume 40 eur, všetko do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Výrokom III. zamietol v prevyšujúcej časti 40.000 eur vzájomnú žalobu žalovaného. Výrokom IV. žalovanému priznal nárok na náhradu trov konania vo veci o neplatnosť právneho úkonu voči žalobcovi v rozsahu 100 % a výrokom V. priznal žalobcovi trovy v rozsahu 60 % voči žalovanému titulom vzájomnej žaloby. V odôvodnení rozhodnutia súd uviedol, že v prejednávanej spore sa žalobca dožadoval určenia neplatnosti Dohody o ukončení Zmluvy o spolupráci z dôvodu, že na jednej strane by mal vrátiť žalovanému sumu 200.000 eur, avšak žalovaný mu z uvedenej sumy poskytol len 40.000 eur, zvyšok mu poskytli ďalšie subjekty - STROJMONTA, s.r.o, Oller, Günter, a teda na druhej strane sú tu nároky veriteľov z titulu pôžičiek, ktorí sa môžu vyplatenia týchto finančných prostriedkov voči žalobcovi taktiež domáhať. Súd prvej inštancie dospel k záveru, že stav právnej neistoty u žalobcu, ktorý popiera platnosť Dohody o zrušení Zmluvy o spolupráci, existuje, pričom bez

rozhodnutia o určení jej neplatnosti by boli práva žalobcu ohrozené a jeho právne postavenie neisté a preto naliehavý právny záujem žalobcu na podanej žalobe bol daný. Vychádzajúc zo znenia ustanovenia § 269 Obchodného zákonníka, ako aj vzhľadom na dohodu zmluvných strán, že všetky práva a povinnosti z dohody sa spravujú Obchodným zákonníkom, skonštatoval, že strany si dojednali obchodno-záväzkový vzťah a teda tento vzťah je potrebné posudzovať v zmysle ustanovení Obchodného zákonníka (§ 262 Obchodného zákonníka) a predpisy občianskeho práva je možné použiť len podporne. Súd prvej inštancie posudzoval platnosť, resp. neplatnosť právneho úkonu - Dohody o ukončení Zmluvy o spolupráci Čz.: MuSu-1628, ktorú podpísali žalovaný dňa 11. marca 2013 a žalobca dňa 19. marca 2013 s poukazom na tvrdenie žalobcu o podpise tejto dohody pod nátlakom žalovaného a bezprávnej vyhrážky začatého trestného stíhania, ktorého dôsledkom bola blokácia majetku. Vykonaným dokazovaním súd prvej inštancie nemal preukázané splnenie podmienok tzv. bezprávnej vyhrážky. Predovšetkým tu absentovala už prvá z uvedených podmienok a síce existencia vyhrážky, ktorá by bola navyše protiprávna. Okrem tvrdenia žalobcu o tom, že sa mu mal žalovaný vyhrážať trestným stíhaním, ak mu nevráti sumu 200.000 eur, žiaden iný dôkaz takúto hrozbu nepreukázal. Na základe vykonaných dôkazov, vychádzajúc predovšetkým z mailovej komunikácie medzi žalobcom a žalovaným, dospel k záveru, že právny úkon, ktorého neplatnosti sa žalobca dovoľáva, nebol realizovaný pod hrozbou jeho trestného stíhania zo strany žalovaného.

Pokiaľ ide o vzájomnú žalobu žalovaného, ktorou sa žalovaný domáhal voči žalobcovi zaplata sumy 200.000 eur z titulu vrátenia finančných prostriedkov poskytnutých žalobcovi na kúpu nehnuteľností pre výstavbu fotovoltických elektrární na základe Zmluvy o spolupráci Čz.: MuSu-1628, súd prvej inštancie na základe vykonaného dokazovania dospel k záveru, že vzájomná žaloba je dôvodná len čiastočne, a to pokiaľ ide o sumu 40.000 eur. Mal preukázané, že žalovaný na základe Zmluvy o spolupráci zaslal žalobcovi na účet sumu 40.000 eur a to v dňoch 30. septembra 2011 a 10. októbra 2011. Pokiaľ však ide o ďalšie finančné prostriedky, v tomto smere žalobca listinami preukázal a bolo to aj vykonaným dokazovaním preukázané, že tieto sumy boli žalobcovi poskytnuté za účelom pôžičky od iných subjektov ako žalovaného. Finančnú čiastku 50.000 eur ako pôžičku poskytla žalobcovi spoločnosť STROJMONTA, s.r.o., Stará Ľubovňa, sumu 60.000 eur poskytol žalobcovi U. E., a L. X. zaplatil na účet žalovaného sumu 30.000 eur. To, že tieto finančné prostriedky boli žalobcovi poskytnuté za účelom pôžičky, potvrdzujú nielen listinné dôkazy (zmluva o pôžičke uzavretá medzi žalobcom a U. E., prehlásenia U. E. a L. X. zo dňa 1. marca 2017, výdavkový pokladničný blok spoločnosti STROJMONTA, s.r.o.) ale aj list žalovaného svojmu právnomu zástupcovi zo dňa 15. novembra 2012, v ktorom žalovaný uviedol, že je potrebné vypracovať zmluvy o pôžičke medzi žalobcom a jednotlivými osobami - každou zvlášť. Pokiaľ žalobca vzniesol námietku premĺčania žalovaným uplatňovaného nároku, súd prvej inštancie dospel k záveru, že táto námietka premĺčania vznesená žalobcom nie je nedôvodná. Žalobca sa v Dohode o ukončení Zmluvy o spolupráci zaviazal, že z titulu vysporiadania nárokov zo Zmluvy o spolupráci zaplatí žalovanému tam uvádzanú sumu najneskôr do 31. júla 2013. Premĺčacia doba na uplatnenie práva žalovaným začala plynúť odo dňa 1. augusta 2013 a jej posledným dňom bol deň 1. augusta 2017 (§ 397 Obchodného zákonníka). Žalobca podal vzájomnú žalobu na súde dňa 27. júla 2017, t. j. v rámci zákonom stanovenej premĺčacej doby. O nároku na náhradu trov konania v spore o určenie neplatnosti Dohody o ukončení Zmluvy o spolupráci rozhodol súd prvej inštancie podľa § 255 ods. 1 CSP. Žalobca v tejto veci nebol úspešný, preto súd priznal žalovanému, ktorý mal v tejto veci plný úspech, nárok na náhradu trov konania voči žalobcovi v rozsahu 100 %. V konaní o vzájomnej žalobe žalovaného rozhodol podľa § 255 ods. 2 CSP a žalobcovi, ktorý bol úspešný v rozsahu 80 % z hodnoty sporu a neúspešný v 20 % z hodnoty sporu, priznal voči žalovanému nárok na náhradu pomernej časti trov konania podľa miery úspechu, t. j. rozdielu úspechu a neúspechu v spore, teda v rozsahu 60 %.

2. Na základe odvolania žalobcu Krajský súd v Prešove (ďalej aj ako „odvolací súd“) rozsudok súdu prvej inštancie výrokom I. potvrdil vo výrokoch I., II. a IV. okresného súdu a vo výrokoch III. a V. vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie.

2.1. Predmetom odvolacieho konania bolo posúdenie správnosti procesného postupu a rozhodnutia súdu prvej inštancie s prihliadnutím na odvolacie námietky vznesené žalobcom. Odvolací súd preskúmal odvolaním napadnutý rozsudok a obsah celého spisového materiálu, ale vady vytýkané žalobcom nezistil. Podľa krajského súdu súd prvej inštancie vychádzal zo skutkového stavu zisteného na základe

vykonaného dokazovania a vec správne právne posúdil s odkazom na relevantné zákonné ustanovenia. Žalobca namietal, že súd prvej inštancie nevykonal všetky potrebné dôkazy pre posúdenie platnosti, resp. neplatnosti právneho úkonu a to Dohody o ukončení Zmluvy o spolupráci zo dňa 11. marca 2013. Žalobca v priebehu konania navrhoval vypočúť ako svedka P. P.M., ktorý má najlepšiu vedomosť o vedení trestného stíhania voči žalobcovi, ako aj o skutočnosti, že žalobca pri podpise Dohody o ukončení Zmluvy o spolupráci konal pod nátlakom žalovaného, pod vplyvom bezprávnej vyhrážky, ako aj skutočnosti, kedy presne trestné stíhanie voči žalobcovi začalo a ako a kedy bolo ukončené. Napriek skutočnosti, že žalobca ho navrhoval vypočúť na pojednávaní konanom dňa 25. apríla 2019 a taktiež na pojednávaní konanom dňa 27. januára 2020, súd prvej inštancie tento návrh na vykonanie dôkazu zamietol.

2.2. Krajský súd sa stotožnil so záverom súdu prvej inštancie, že na základe vykonaného dokazovania sa nijako nepotvrdilo tvrdenie žalobcu o tom, že konal pod psychickým nátlakom oprávnenej protiprávnej hrozby pri uzatváraní predmetnej Dohody o ukončení Zmluvy o spolupráci Čz: MuSu-1628. Pokiaľ sa žalobcovi žalovaný vyhrážal trestným stíhaním, keď nepodpíše predmetnú Dohodu o ukončení Zmluvy o spolupráci, z vykonaného dokazovania, a najmä mailovej komunikácie medzi žalobcom a žalovaným (č. l. 16 spisu) nepochybne vyplýva, že žalobca z vyhrážok falošného obvinenia a vydierania s trestným stíhaním nemal strach a bol sám odhodlaný pristúpiť k uzatvoreniu Dohody o ukončení spolupráce a vysporiadať svoje vzájomne finančné záväzky so žalovaným, ktoré súviseli s výstavbou fotovoltickej elektrárne. Sám žalobca negocioval podmienky a spôsob ich vrátenia a napokon si aj sám pripravoval text Dohody, ktorú považoval za prijateľnú. Pokiaľ išlo o výsluch svedka uviedol, že odhliadnuc od skutočnosti, že žalobca podal žalobu už v roku 2015 a návrh na vykonanie dôkazov navrhol na pojednávaní 25. apríla 2019 a 27. januára 2020, v dôsledku čoho s prihliadnutím na ustanovenia o sudcovskej koncentrácii konania súd na tieto prostriedky procesného útoku ani prihliadať nemusel, na čo súd prvej inštancie na pojednávaní dňa 25. apríla 2019 žalobcu aj upozornil, že o tom bol opakovane poučený, je podľa názoru odvolacieho súdu podstatné hlavne to, že vzhľadom na rozsah vykonaného dokazovania a vyššie zistených skutočností bol výsluch svedka P. P. k vedeniu trestného konania na Slovensku začiatkom roku 2013 pred podpisom dohody o ukončení Zmluvy o spolupráci zo dňa 11. marca 2013 bezpredmetný. Žalobca v emaili zo dňa 28. februára 2013 predsa tvrdil žalovanému, že všetky finančné prostriedky, ktoré mu boli poskytnuté, vráti, sám sa ponúkal na prípravu znenia dohody o zrušení zmluvy o spolupráci, pričom nemal odôvodnené obavy z falošného obvinenia a vydierania trestným stíhaním so strany žalovaného. Podľa krajského súdu žalobca mohol síce subjektívne pociťovať hrozbu trestného stíhania ako určitý nátlak a mohlo to u neho vyvolávať stres, bez ďalšieho však v tomto prípade nešlo o taký objektívne existujúci stav, ktorý by vylučoval slobodu vôle žalobcu v súvislosti s uzatvorením Dohody o ukončení Zmluvy o spolupráci Čz: MuSu-1628. Podľa krajského súdu o bezprávnu vyhrážku ide predovšetkým vtedy, ak ňou je vynucované niečo, čo ňou nesmie byť vynucované. Nie je preto donútením podľa § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka prípad, ak niekto druhému hrozí niečím, čo má právo urobiť. Podmienkou však je, že takáto oprávnená hrozba sa týka vynucovaného správania (napr. veriteľ hrozí dlžníkovi, ktorý ani po rozsudku nesplnil svoju povinnosť, že podá proti nemu návrh na exekúciu). Ak aj niekto hrozí druhému pri urobení právneho úkonu tým, čo je oprávnený urobiť, môže ísť o bezprávnu vyhrážku za predpokladu, že ju použil k tomu, aby na druhom účastníkovi vynútil nejaké konanie, ktoré s tým, čím sa hrozí, nijako nesúvisí a ktoré takouto hrozbou nie je možné vynucovať (napr. podanie trestného oznámenia za skutok, ktorého sa druhá osoba naozaj dopustila, ak táto druhá osoba nepredá vec osobe podávajúcej oznámenie, hoci by ju inak predat nechcela). Okolnosti vylučujúce slobodu vôle konajúceho musia mať pritom základ v objektívne existujúcom stave a súčasne sa musí stať pohnútkou pre prejav vôle konajúcej dotknutej osoby tak, že táto koná k svojmu neprospechu.

2.3. V predmetnej veci krajský súd dospel k záveru, že pokiaľ išlo o neplatnosť dohody bolo rozhodnutie okresného súdu správne a preto ho potvrdil.

3. Proti predmetnému výroku I. rozsudku odvolacieho súdu žalobca podal dovolanie. Ako dovolacie dôvody označil dovolacie dôvody s poukazom na § 420 písm. f) CSP. Namietal, že prvostupňový a ani odvolací súd nevykonali ním navrhnutý dôkaz a to vypočutie svedka p. P., ktorý oba sudy nevykonali, čo malo za následok odňatie možnosti konať pred súdom a nedostatočne svoje rozhodnutie odôvodnili. Navrhol rozhodnutie krajského súdu v napadnutej časti zrušiť a vec vrátiť na ďalšie konanie a priznať

náhradu trov dovolacieho konania.

4. K uvedenému dovolaniu sa vyjadril žalovaný prostredníctvom právneho zástupcu, pričom uviedol, že považuje dovolanie žalobcu za nedôvodné a navrhol dovolanie odmietnuť alebo zamietnuť a priznať mu náhradu trov dovolacieho konania.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (ďalej aj „dovolací súd“) po zistení, že dovolanie bolo podané včas, na to oprávnenou osobou, v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), zastúpenou v súlade § 429 ods. 1 CSP, bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP a contrario) najskôr skúmal, či je dovolanie prípustné, pričom dospel k záveru, že dovolanie je potrebné odmietnuť z nasl. dôvodov:

5.1. Úspešné uplatnenie dovolania je vždy nevyhnutne podmienené primárnym záverom dovolacieho súdu o prípustnosti dovolania a až následným sekundárnym záverom týkajúcim sa jeho dôvodnosti. Z ustanovení § 419 a nasl. CSP, upravujúcich otázku prípustnosti dovolania, je zrejmé, že na to, aby sa dovolací súd mohol zaoberať vecným prejednaním dovolania, musia byť splnené podmienky prípustnosti dovolania vyplývajúce z ustanovení § 420 alebo § 421 CSP a tiež podmienky dovolacieho konania, t. j. aby (okrem iného) dovolanie bolo odôvodnené dovolacími dôvodmi, aby išlo o prípustné dovolacie dôvody a aby tieto dôvody boli vymedzené spôsobom uvedeným v ustanoveniach § 431 až § 435 CSP. Pritom podľa § 440 CSP je dovolací súd dovolacími dôvodmi viazaný.

5.2. Podľa § 419 CSP, proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa.

5.3. Dovolateľ v prejednávanej veci uplatňoval dovolacie dôvody s poukazom na § 420 písm. f) CSP.

5.4. V posudzovanom prípade dovolateľ vyvodzoval prípustnosť dovolania z ustanovenia § 420 písm. f) CSP, podľa ktorého je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Pre naplnenie prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f) CSP je teda nevyhnutné kumulatívne splnenie troch zákonných znakov, ktorými sú: 1) nesprávny procesný postup súdu, 2) tento nesprávny procesný postup znemožnil strane sporu realizovať jej patriace procesné práva a zároveň 3) intenzita tohto zásahu dosahovala takú mieru, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

5.5. Pod pojmom nesprávny procesný postup súdu je potrebné rozumieť taký postup súdu v konaní, ktorý je v rozpore so zákonom. Aby bola daná prípustnosť dovolania, musí súd svojím nesprávnym procesným postupom znemožniť strane sporu realizovať jej patriace procesné práva, ktoré jej priznáva zákon. Medzi tieto procesné práva v zmysle judikatúry Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej aj „NS SR“) patrí napríklad právo vykonávať procesné úkony vo formách stanovených zákonom, právo nazerať do spisu a robiť si z neho výpisy, právo vyjadriť sa k návrhom na dôkazy a k všetkým vykonaným dôkazom, právo byť predvolaný na súdne pojednávanie, právo strany konať pred súdom v materinskom jazyku, alebo v jazyku, ktorému rozumie, právo na to, aby bol rozsudok strane doručený do vlastných rúk a iné.

5.6. Pre prípustnosť dovolania v zmysle § 420 písm. f) CSP musí intenzita zásahu do procesných práv strany sporu v dôsledku nesprávneho procesného postupu súdu dosahovať mieru porušenia práva na spravodlivý proces. Ustanovenie § 420 písm. f) CSP zakladá prípustnosť a dôvodnosť dovolania len v tom prípade, ak miera porušenia procesných práv strany, v dôsledku nesprávneho procesného postupu súdu, nadobudla značnú, výraznú, resp. relevantnú intenzitu porušenia práva sporovej strany na spravodlivý proces. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle tohto ustanovenia sa rozumie nesprávny (vadný) procesný postup súdu, spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení procesných ustanovení, ktoré sa vymykajú zákonnému, ale aj ústavnému procesnoprávnemu rámcu a ktorý tak zároveň znamená aj porušenie procesných práv garantovaných Ústavou Slovenskej republiky.

5.7. Súčasťou obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je aj právo strany konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky, súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. uplatneným nárokom a obranou proti takému uplatneniu. Pritom všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranou konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných stranami konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne

objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo strany konania na súdnu ochranu, resp. spravodlivý proces. (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 204/04).

5.8. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (napr. sp. zn. II. ÚS 4/94, sp. zn. II. ÚS 3/97, sp. zn. I. ÚS 204/2010) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania, vrátane ich dôvodov a námietok. Ústavný súd v zmysle svojej judikatúry považuje za protiústavné aj arbitrárne tie rozhodnutia, ktorých odôvodnenie je úplne odchylné od veci samej, alebo aj extrémne nelogické so zreteľom na preukázané skutkové a právne skutočnosti (napr. sp. zn. IV. ÚS 150/03, sp. zn. I. ÚS 301/06).

5.9. V zmysle judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva, ako aj ústavného súdu platí, že judikatúra síce nevyžaduje, aby na každý argument strany, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia; ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Ruiz Torija c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303 - A, s. 12, § 29, Hiro Balani c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303 - B, Georgiadis c. Grécko z 29. mája 1997, Higgins c. Francúzsko z 19. februára 1998). Ústavný súd vyslovil, že súčasťou obsahu základného práva na spravodlivý proces je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (napr. rozhodnutia ústavného súdu sp. zn. IV. ÚS 115/03, III. ÚS 119/03-30).

6. Nie je porušením práva na spravodlivý proces iné hodnotenie vykonaných dôkazov, skutkových tvrdení strán, ako aj iný právny názor súdu na dôvodnosť uplatneného nároku ako aj nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov. Věcná spojitost' odôvodnenia rozhodnutia s princípom práva na spravodlivý proces garantuje každému účastníkovi konania, že vydaný rozsudok musí spĺňať limity zrozumiteľného, určitého a logicky odôvodneného rozsudku.

6.1. V rámci dovolacieho dôvodu dovolateľ podľa § 420 písm. f) CSP namietal, že prvostupňový a ani odvolací súd nevykonali navrhnutý dôkaz a to výsluch svedka p. P. a nedostatočne svoje rozhodnutie odôvodnili.

6.2. Z dôvodu dovolacej námietky žalobcu v zmysle § 420 písm. f) CSP, a to nevykonania navrhnutého dôkazu a z toho prameniaceho nedostatočného odôvodnenia rozsudku odvolacieho súdu, dovolací súd podrobil rozhodnutie odvolacieho súdu prieskumu, pričom nezistil, že by rozsudok odvolacieho súdu trpel nedostatkom jeho odôvodnenia. Z rozsudku odvolacieho súdu v spojení s rozsudkom súdu prvej inštancie je v úplnosti zrejmé, prečo a z akých dôvodov nebolo žalobe žalobcu v časti týkajúcej sa neplatnosti Dohody o ukončení Zmluvy o spolupráci Čz.:MuSu -1628 zo dňa 13. júla 2011 vyhovené. Z bodov 28. až 35. rozsudku odvolacieho súdu vyplynulo, že odvolací súd sa stotožnil s dôvodmi uvedenými v rozsudku súdu prvej inštancie, v ďalšom na ne poukázal, pričom sa vyjadril k odvolacím námietkam odvolateľa. Podľa názoru dovolacieho súdu sa odvolací súd dostatočným spôsobom vysporiadal s odvolacími námietkami uvedenými v podanom odvolaní a odôvodnenie jeho rozhodnutia malo náležitosti v zmysle § 393 CSP. Odvolací súd podal odpoveď na všetky podstatné otázky týkajúce sa skutkového a právneho posúdenia veci, pričom jasne a zrozumiteľne vysvetlil, ako posudzoval žalobcom uplatnený nárok.

6.3. Podľa dovolacieho súdu sa odvolací súd dôsledne vysporiadal so všetkými odvolacími námietkami žalobcu, ktoré sa týkali predmetnej Dohody o ukončení Zmluvy o spolupráci Čz.:MuSu -1628 zo dňa 13. júla 2011.

7. K prípadnej dovolateľovej nespokojnosti s tým, ako súdy postupovali v procese obstarávania skutkových podkladov pre rozhodnutie a tiež ako vyhodnotili niektoré dôkazy alebo nevykonali niektorý dôkaz, vec prejednávajúci senát dovolacieho súdu pripomína, že už podľa predchádzajúcej právnej úpravy nebolo dôvodom znemožňujúcim realizáciu procesných oprávnení účastníka konania (a zakladajúcim prípustnosť dovolania) nedostatočné zistenie skutkových okolností, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého z dôkazov (R 37/1993, R 125/1999, R 42/1993 a 1Cdo/85/2010, 2Cdo/29/2011, 3Cdo/268/2012, 3Cdo/108/2016, 2Cdo/130/2011, 5Cdo/244/2011, 6Cdo/185/2011, 7Cdo/38/2012). Súčasná právna úprava na takomto názore zotrvala (v

súvislosti s tým pozri 2Cdo/159/2017, 3Cdo/59/2017, 5Cdo/47/2017, 7Cdo/42/2017, 9Cdo/86/2020, 9Cdo/170/2020).

8. Z uvedených dôvodov dovolací súd dovolanie žalobcu odmietol ako neprípustné postupom podľa § 447 písm. c) a f) CSP.

9. O nároku na náhradu trov dovolacieho konania rozhodol dovolací súd postupom podľa § 451 ods. 3 CSP.

10. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný žiadny opravný prostriedok.